

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 680/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Viktorom Mlynekom, advokátom, Štúrova 43, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Svk/54/2022 z 19. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ sa správnu žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného (Okresný úrad Nitra, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií) z 13. januára 2017 v spojení so stavebným povolením vydaným mestom Nitra ako špeciálnym stavebným úradom (ďalej len „prvostupňový orgán“) zo 4. novembra 2016, ktorým bola povolená stavba – novostavba : „*Príprava strategického parku Nitra*“, a to v rozsahu stavieb špecifikovaných v stavebnom povolení. Prvostupňový orgán dospel k záveru, že k umiestneniu stavieb sa nevyžaduje rozhodnutie na základe § 32 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“), pretože ministerstvo hospodárstva vydalo pre uvedenú

investíciu (vybudovanie strategického parku) osvedčenie o významnej investícii podľa § 3 ods. 2 zákona č. 175/1999 Z. z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o významných investíciách“). Stavebný úrad konštatoval súlad stavby s územno-plánovacími dokumentáciami obcí, v katastrálnych územiach ktorých sa bude realizovať, a bola teda daná dôvodnosť na postup podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona. Krajský súd v Nitre správnu žalobu zamietol rozsudkom sp. zn. 11S/49/2017 zo 16. marca 2022.

3. Krajský súd v rozsudku (vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, pozn.) k námietke nedostatku vecnej príslušnosti stavebného úradu uviedol, že stavebné povolenie vydalo mesto Nitra ako vecne príslušný stavebný úrad podľa § 120 stavebného zákona a § 3a ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov a § 13 ods. 5 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Keďže išlo o stavbu pozemných komunikácií, ktoré sú označené ako špeciálne stavby podľa § 120 stavebného zákona, štátnu správu na uvedených úsekoch vykonávali špeciálne stavebné úrady a v súlade s § 3a ods. 4 a 5 cestného zákona o stavebnom povolení rozhodovalo mesto Nitra vykonávajúce pôsobnosť špeciálneho stavebného úradu pre miestne a účelové komunikácie ako prenesený výkon štátnej správy. Keďže stavba sa nachádzala aj v katastrálnych územiach obcí Čakajovce, Lužianky, Zbehy a Dražovce, vydali tieto obce pre špeciálny stavebný úrad súhlas, čím došlo k naplneniu § 3a ods. 5 cestného zákona. Preto správny súd považoval námietku o miestnej nepríslušnosti za nedôvodnú.

4. Správne orgány konali so sťažovateľom ako s účastníkom stavebného konania podľa § 59 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, teda ako s osobou, ktorej toto oprávnenie vyplývalo z osobitného predpisu, a to zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o posudzovaní vplyvov“) ako dotknutej verejnosti. Preto krajský súd posudzoval žalobu sťažovateľa podľa 178 ods. 3 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), teda ako žalobu podanú zainteresovanou verejnosťou. Vo vzťahu k námietke neposudzovania navrhovanej činnosti krajský súd poukázal na to, že stavebnému konaniu predchádzalo zisťovacie konanie, v ktorom Okresný úrad Nitra, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia vydal 8. októbra 2015 rozhodnutie, v zmysle ktorého sa navrhovaná činnosť „*Automotive Nitra Project*“ nebude posudzovať podľa § 29 zákona o posudzovaní vplyvov. Rozhodnutie bolo potvrdené v odvolacom konaní rozhodnutím Okresného úradu Nitra, odboru opravných prostriedkov, referátu starostlivosti o životné prostredie zo 14. decembra 2015, pričom správna žaloba sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bola zamietnutá.

5. Vo vzťahu k námietke o nesplnení podmienok na vydanie stavebného povolenia bez územného rozhodnutia podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona krajský súd uviedol, že podmienkou pre postup podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona nie je vymedzenie hranice alebo definovanie územia strategického parku, ale skutočnosť, že priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia vyplýva z územného plánu obce a nie je v rozpore s umiestnením strategického parku či s prípravou územia na realizáciu strategického parku. Táto podmienka bola v prejedávanom prípade splnená. Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu správny súd dospel k záveru, že správne orgány vydali rozhodnutia na základe dostatočne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu,

rozhodnutia riadne zdôvodnili a zaoberali sa námietkami sťažovateľa predloženými v správnom konaní. Dospel tak k záveru o nedôvodnosti podanej správnej žaloby.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 19. decembra 2024 zamietol. K námietke vecnej nepríslušnosti vo veci rozhodujúcich orgánov odkázal kasačný súd na svoj skorší rozsudok sp. zn. 5Svk/15/2022 z 27. septembra 2023 týkajúci sa sťažovateľa a obdobnej veci. V bode 31 napadnutého rozsudku okrem iného citáciou z predošlého rozsudku uviedol že ustanovenie § 120 stavebného zákona je ustanovením špeciálnym ku všetkým predchádzajúcim ustanoveniam týkajúcich sa stavebných úradov (§ 117 až § 119 stavebného zákona), a to z dôvodu kauzálnej príslušnosti jednotlivých špeciálnych stavebných úradov rozhodujúcich o stavbách v oblastiach špecializovanej štátnej správy. Táto kauzálna príslušnosť má prednosť aj pred výnimkou ustanovenou v § 117b stavebného zákona. Správne orgány rozhodujúce v prejedávanej veci postupovali správne, keď svoju príslušnosť odvodili z ustanovenia § 120 stavebného zákona a § 3a ods. 4 cestného zákona.

7. Vo vzťahu k námietke posúdenia aktívnej žalobnej legitímácie sťažovateľa kasačný súd poukázal na závery rozsudku sp. zn. 5Svk/15/2022, ako aj rozsudku sp. zn. 5Svk/15/2021 z 26. apríla 2022, podľa ktorého kasačný súd nepovažoval z tvrdení sťažovateľa za preukázané, že by bol ako fyzická osoba dotknutý stavebným povolením na svojich právach a právom chránených záujmoch tak, ako to predpokladá § 178 ods. 1 SSP. Iné závery nevyplývajú ani z predloženého administratívneho spisu, či už z obsahu správnej žaloby, alebo kasačnej sťažnosti. Samotné tvrdenie sťažovateľa, že sa cíti byť účastníkom konania z dôvodu údajného vlastníctva susediacich pozemkov, nemôžu zvrátiť závery krajského súdu o postavení sťažovateľa.

8. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nesplnení zákonných podmienok na postup podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona (nevyžadovanie územného rozhodnutia) poukázal kasačný súd na skorší rozsudok sp. zn. 1Sžk/44/2020 z 30. novembra 2022, v ktorom sa zaoberal touto námietkou. V bode 33 napadnutého rozsudku uviedol, že z uvedeného ustanovenia stavebného zákona vyplýva, že na umiestnenie strategického parku sa nevyžaduje územné rozhodnutie, ak (splnenie podmienok) priestorové usporiadanie územia a funkčné využívanie územia nie je v rozpore s ich umiestnením a (kumulatívne) vyplýva z územného plánu obce alebo z územného plánu zóny. Základný predpoklad, ktorý z § 32 ods. 2 stavebného zákona vyplýva, je absencia rozporu umiestnenia strategického parku s priestorovým usporiadaním územia a funkčným využívaním územia, ktoré je v územnom pláne ustanovené. Sťažovateľ poukazoval na poznámku z textovej časti a legendu z grafického výkresu, ktoré podmieňujú priemyselnú výrobu či priemyselný park (vo forme rezervovanej funkcie) riešením územnoplánovacej dokumentácie na úrovni zóny. K tomu kasačný súd uviedol, že pre aplikáciu § 32 ods. 2 stavebného zákona sa nevyžaduje, aby územný plán priamo podrobne riešil umiestnenie strategického parku. Podstatné je, že z územného plánu nevyplýva také priestorové usporiadanie a funkčné využívanie dotknutého územia, s ktorým by bol strategický (priemyselný) park v rozpore – napríklad rekreačná funkcia alebo bytová výstavba. Preto výslovná rámcová rezervácia územia na priemyselnú výrobu podmienená ďalšou dokumentáciou, v územnom pláne mesta Nitra v podstate prevyšuje požiadavky stavebného zákona na absenciu rozporu s územným plánom, ak pri nesplnení podmienky uvedenej v poznámke/legende nie je územie určené na iný účel. Kasačný súd tiež uviedol, že zmysel procesného rozčlenenia územného a stavebného konania nespočíva v tom, že by sa v nich riešené otázky nemohli prelínať alebo že by v nich platili iné zásady. Vylúčenie niektorých stavieb z rozhodovania o umiestnení

stavby práve naopak prenáša povinnosti správneho orgánu z územného konania priamo do stavebného konania. Z uvedeného vyplýva, že účastník konania a ani sťažovateľ nie je na svojich právach vylúčením územného konania ukrátený, keďže zásada legality rovnako platí v stavebnom, ako aj územnom konaní. Kasačný súd odkázal aj na ďalšie skoršie rozhodnutia (sp. zn. 10Sžk/40/2020 a sp. zn. 5Svk/15/2021), v ktorých boli identicky posúdené tieto námietky.

9. K námietke absencie zisťovacieho konania vedeného vo vzťahu k samotnému strategickému parku kasačný súd poukázal na to, že zákon o posudzovaní vplyvov nepozná pojem „*strategický park*“, preto posudzovanie týchto činností je zaraďované pod činnosť uvedenú v prílohe č. 8 zákona o posudzovaní vplyvov, kapitola č. 9 Infraštruktúra – položka č. 15 Projekty budovania priemyselných zón vrátane priemyselných parkov. Tvrdenie sťažovateľa, že strategický park neprešiel zisťovacím konaním, sa preto nezakladá na pravde a kasačný súd ju rovnako ako správny súd vyhodnotil ako nedôvodnú. K tejto námietke kasačný súd zároveň uviedol, že nesmeruje proti rozhodnutiu žalovaného o stavebnom povolení, ale sa týkala iných rozhodnutí orgánov verejnej správy. Kasačný súd zároveň podľa § 464 ods. 1 SSP poukázal na ďalšie rozhodnutia, v ktorých sa s touto kasačnou námietkou vysporiadal rovnakým spôsobom (rozsudok sp. zn. 1Sžk/44/2020, sp. zn. 8Sžk/30/2019 a sp. zn. 6Sžk/17/2020 z 30. novembra 2022). Z administratívneho spisu zároveň kasačný súd zistil, že správny orgán vydal 8. októbra 2015 rozhodnutie, v zmysle ktorého sa navrhovaná činnosť po ukončení zisťovacieho konania nebude posudzovať podľa § 29 zákona o posudzovaní vplyvov, ktoré bolo potvrdené v odvolacom konaní. Následne bola krajským súdom v konaní pod sp. zn. 26S/3/2016 zamietnutá žaloba sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu a rovnako aj kasačná sťažnosť, a to rozsudkom sp. zn. 1Svk/15/2022 z 31. mája 2022. Rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní je stále právoplatné a záväzné pre správne orgány konajúce v stavebnom konaní, ako i pre súdy. Námietkou sťažovateľa o porušení § 33 ods. 2 Správneho poriadku (správne orgány si nespĺnili povinnosť dať účastníkom administratívneho konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu) sa najvyšší správny súd nezaoberal, pretože ju sťažovateľ neuplatnil v podanej správnej žalobe a ani ju nedoplnil v lehote na jej podanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ namieta, že najvyšší správny súd dospel k takým právnym záverom, ktoré sú v nesúlade s riadnou interpretáciou zákonov. K porušeniu jeho práv došlo výlučne v dôsledku svojvôle a výkladom, ktorý je v rozpore s princípmi spravodlivosti.

11. Sťažovateľ nesúhlasí s vyhodnotením námietky vecnej nepríslušnosti vo veci rozhodujúcich správnych orgánov. Akceptuje, že v okolnostiach danej veci došlo ku konkurencii dvoch špeciálnych právnych úprav, keď bola naplnená hypotéza právnej normy obsiahnutej v § 117b (ide o stavbu, ktorá je významnou investíciou), ako aj o právnej normy v § 120 stavebného zákona (stavba je cestnou stavbou s osobitnou právnou úpravou podľa zákona č. 135/1961 Z. z.). Podľa sťažovateľa je § 117b stavebného zákona vo vzťahu nadriadenosti k § 120, ktorý by sa aplikoval len prípade, ak by išlo o špeciálnu stavbu, ktorá by nebola významnou investíciou. Všeobecným stavebným úradom podľa § 117b stavebného zákona tak mal byť okresný úrad v sídle kraja, teda Okresný úrad Nitra, a nie mesto Nitra. Nesúhlasí s tým, že jeho žalobná legitimácia bola

posúdená podľa § 178 ods. 3 SSP ako zainteresovanej verejnosti. Svoju žalobnú legitimáciu odvodzuje z § 178 ods. 1 SSP, keďže je vlastníkom priamo susediacich pozemkov a rozhodnutím žalovaného, ako aj stavebným povolením bol ukrátený na svojich právach.

12. Stavebné povolenie bolo vydané nezákonne, pretože stavby boli realizované bez územného rozhodnutia. Pritom neboli splnené podmienky na postup podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona. V tejto súvislosti poukazuje na územný plán mesta Nitra, ktorý pre výstavbu v rámci strategického parku požaduje spracovanie územnoplánovacej dokumentácie na úrovni zóny, ktorý nebol schválený. Preto nie je postačujúce zdôvodnenie, že územné rozhodnutie sa nevyžaduje z dôvodu strategickkej investície.

13. Sťažovateľ považuje za nesprávne to, ako sa najvyšší správny súd vysporiadal s námietkou absencie zisťovacieho konania. Poukazuje na to, že pri uplatnení prílohy zákona o posudzovaní vplyvov č. 8, časť 9 Infraštruktúra, položka 15 Projekty budovania priemyselných zón vrátane priemyselných parkov nie je uvedený limit, čo znamená, že zo zákona je potrebné viesť zisťovacie konanie bez akýchkoľvek ďalších determinantov. Najvyšší správny súd vychádzal z odôvodnenia Okresného úradu Nitra, odboru opravných prostriedkov, referátu starostlivosti o životné prostredie zo 14. decembra 2015, ktorý rozhodol o tom, že navrhovaná činnosť „*Automotive Nitra project*“ sa z hľadiska vplyvov na životné prostredie nebude posudzovať. Sťažovateľ poukazuje na ďalšiu časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že ak sa pri stavebnom konaní preukáže potreba zvýšenia parkovacích miest z terajších vykazovaných 440, bude navrhovateľ musieť zabezpečiť súlad podľa § 38 ods. 1 zákona o posudzovaní alebo požiadať o zmenu – oznámenie o zmene podľa § 29 ods. 1 písm. b) zákona o posudzovaní, resp. v prípade presiahnutia počtu parkovacích miest nad 500 bude musieť požiadať ministerstvo o vykonanie povinného hodnotenia. Táto potreba sa jednoznačne preukázala s ohľadom na obsah zámeru „*Automotive Nitra Project - Fáza 2*“ s kapacitou 4130 stojísk.

14. Sťažovateľ poukazuje na rozdiel medzi strategickým parkom a významnou investíciou, ktorá sa má v rámci strategického parku realizovať. Sťažovateľ hodnotí proces vydávania osvedčenia o významnej investícii ako nezákonný, pretože správne orgány (ministerstvo hospodárstva) nespĺnili povinnosť podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku dať sťažovateľovi možnosť vyjadriť sa k podkladu pre vydanie osvedčenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným

súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

16. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

17. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Sťažovateľ nesúhlasí s vyhodnotením uplatnených kasačných dôvodov. Konkrétne ide o námietku vecnej nepríslušnosti vo veci rozhodujúcich správnych orgánov, posúdenia jeho aktívnej žalobnej legitímácie, nesplnenia podmienok na postup podľa § 32 ods. 2 stavebného zákona (nevyžadovanie územného rozhodnutia), absencie zisťovacieho konania vo vzťahu k samotnému strategickému parku z hľadiska vplyvov na životné prostredie.

19. Tieto predložené otázky boli opakovane zodpovedané nielen správnymi súdmi (ako vyplýva aj z napadnutého rozsudku, kde kasačný súd poukazoval na svoje predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa sťažovateľa vo vzťahu k totožným námietkam), ale aj ústavným súdom, ktorý už v niekoľkých svojich rozhodnutiach vyslovil, že právne závery správnych súdov vo vzťahu k týmto námietkam nie sú svojvoľné ani arbitrárne (pozri napríklad IV. ÚS 487/2022, II. ÚS 485/2022, III. ÚS 113/2025, II. ÚS 521/2021 a ďalšie). Nie je dôvod, aby sa ústavný súd odchyľil od právnych záverov, ku ktorým dospel v obdobných prípadoch. Napadnutý rozsudok v spojení s rozsudkom krajského súdu zároveň obsahuje jasné odôvodnenie vecnej príslušnosti vo veci rozhodujúcich správnych orgánov. Vysvetlenie, že v danej veci bola daná vecná príslušnosť mesta Nitra ako prvostupňového orgánu podľa § 120 stavebného zákona, keďže išlo o rozhodovanie o pozemných komunikáciách (konkrétne miestne a účelové komunikácie, pozn.), nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Vo vzťahu ku kasačnej námietke o porušení § 33 ods. 2 Správneho poriadku bola právomoc najvyššieho správneho súdu obmedzená zásadou koncentrácie podľa § 441 SSP neumožňujúcou sa zaoberať novou námietkou, ktorú sťažovateľ neuplatnil v správnej žalobe. Tento postup najvyššieho správneho súdu nemožno hodnotiť ako svojvoľný.

20. Ústavný súd sa v rozsahu svojej právomoci z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu presvedčil, že obsahuje jasné, podrobné a zrozumiteľné odôvodnenie ku každej sťažovateľom uplatnenej kasačnej námietke. Ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný tieto

postupy a hodnotenia správnych súdov nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a za týchto okolností nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu.

21. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

22. Z hľadiska namietaného porušenia čl. 13 ods. 4 ústavy je potrebné uviesť, že ide o všeobecnú klauzulu, za akých podmienok možno obmedzovať základné práva a slobody, pričom vo vzťahu k základnému právu vlastníť majetok tu existuje konkrétne ustanovenie, a to čl. 20 ods. 4 ústavy.

23. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj práva na priaznivé životné prostredie podľa § 44 ods. 1 ústavy v ústavnej sťažnosti absentuje relevantná ústavnoprávna argumentácia – teda sťažovateľ neformuloval presné dôvody, pre ktoré podľa neho došlo k porušeniu týchto jeho práv. Uvedené závery ústavného súdu však navyše nenاسvedčujú tomu, že by k ich porušeniu vôbec mohlo dôjsť.

24. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu